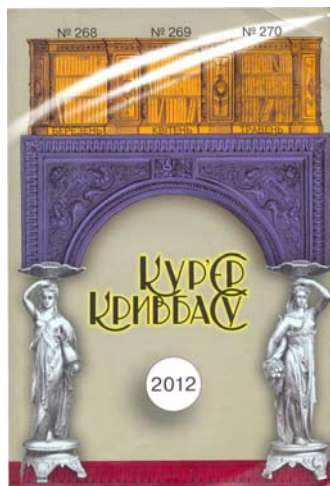

Огляд новинок вітчизняної та зарубіжної художньої періодики (березень – червень 2012)

Сторінками історії

Мандрівки крізь віки пропонує **Юрій Косач** в своїх оповіданнях «**Лучник Агумаразди**», «**Коні для Андибера**», «**Запрошення на Цитеру**» («**Кур'єр Кривбасу**», №268/269).

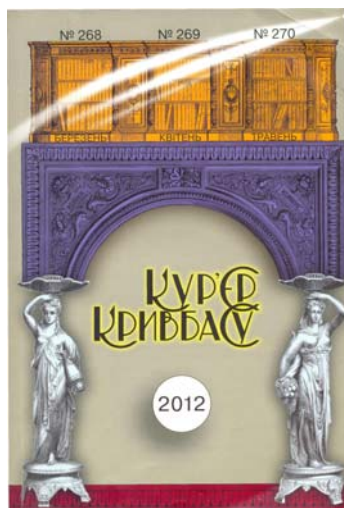
Дія «**Лучника Агумаразди**» має місце в VI столітті до нашої ери під час походу персидського царя Дарія I (у Косача – Даріявавша) на Скіфію. Головна героїня – жриця Арге з народу гелонів символізує собою непокірний, волелюбний, але мирний за своєю природою, народ, який заселяв територію сучасної України. Народ, що не схиляється перед ворогом, навіть під страхом смерті.

Оповідання «**Коні для Андибера**», яке переносить нас в часи Руїни кінця XVII століття, теж присвячене незнищенній силі духу українського народу. Легендарний герой козацької думи, запорозький гетьман Хвесько Ганжа Андибер веде армію на боротьбу за визволення своєї батьківщини, свого народу.

Оповідання «**Запрошення на Цитеру**» – розповідь про долю художника XVIII століття Антона Лосенка (1737 – 1773). Цей митець (родом з Чернігівщини) мав вагомий вплив на російське та українське мистецтво, першим використавши історичну тематику в живопису, а саме – тему Київської Русі. Паризький гравер де Віль казав щодо нього: цей «козак став першим великим митцем свого краю».

Лосенко був настільки відданим мистецтву, що наче згорів в огні творчої енергії, та помер у молодому віці. «Запрошення на Цитеру» відкриває маловідомі сторінки історії нашої країни та культури.

З Україною в серці

Новий історичний роман «**Торговиця**» Романа Іваничука («**Кур'єр Кривбасу**», №268/269) вже встиг полюбитися читачам. Цей твір присвячений Коломиї – батьківщині письменника й охоплює період з 30-х років минулого століття, роки перебування краю у складі Російської імперії, потім – Польщі, СРСР і, врешті, – омріяна незалежність...

Сам автор каже: «Я дуже люблю цей твір, дуже довго працював над ним. Назву творові я дав «Торговиця», бо хто тільки не торгував нами».

Ще одну повість **Романа Іваничука** «Як тиха ніч пов'є долину» публікує журнал «Київ», №5 за 2012 рік. Це спогади про його повоєнні роки у Львові, службу в радянській армії у Закавказзі. Перше зачарування жінкою. Справжня чоловіча дружба та зрада...

«...і зрозумів тоді, що шагренева шкіра мого життя була моїм часом, який невтримно скорочувався: я платив ним за все – неволю, гіркоту, любов і дружбу. Й мені було жаль, що несповна зумів утішитися тим, що той час дарував... Та його не спинити й не повернути: я знав, що подарована долею шагренева шкіра неминуче стане колись маленькою, мов пелюстка ромашки».

Життя невеличкого села Сосонки на Охтирщині в період з кінця XIX століття до 70-х років XX **Олександр Шкут** переніс на сторінки своєї повісті «У світі неприкаяному» («Березіль», №3/4, 5/6, 7/8 за 2012 р.). «Народ у нас живе, як скрізь по Україні, – щедрий, відкритий, законслухняний, привітний, у бога віруючий, до чужого горя співчутливий, бо сам з ним не розлучається з давніх-давен.» Що тільки не випало на долю того покоління – дві війни, революція з колективізацією, голод 33-го, репресії, та, не зважаючи ні на що, ці люди вижили і подарували життя нам. Розповідь ведеться від першої особи за мотивами спогадів Кузьми Никифоровича Литвиненка.

Трагічній долі українського народу присвячене оповідання «Жовтороті» **Френ Пономаренко** («Березіль», №5/6 за 2012 р.). Авторка – відома у Канаді англomовна письменниця, яка пише на українську тематику. Її книжка «Посилка з Курячої вулиці та інші історії» (звідки оповідання), написана від імені Людмили Берешко, була названа серед трьох кращих книг Квебеку. Цей твір вивчають на курсах канадської сучасної літератури в Альбертському та Монреальському університетах.

Оповідання «Жовтороті» відтворює непрості роки нашої історії від Чорнобиля до проголошення Незалежності України.

Відома самобутня письменниця **Галина Пагутяк** довгий час жила в селі Уріж. Духовна історія цього маленького куточка України знайшла відображення на сторінках майбутньої книги «Село Уріж та його духи» («Березіль», №1/2, 3/4, 5/6, 7/8 за 2012 р.).

«Цього разу я просто відділила дві реальності – вигадану й справжню, щоб не створювати міфів про Уріж. Але не так, як відділяють зерно від полови, а як відділяють землю від солі».

«Подільські новели» **Михайла Вдовцова**, опубліковані в журналі «Київ», №6 за 2012 рік, пройняті ідеєю добра, любов'ю до України та українців. Автор переймається проблемами сучасного життя батьківщини. На його думку, первинне в житті кожного народу – хліб, звичаї, праця.

Щоденникові нотатки **Михайло Біденка** «Оksamитовий сезон 1986-го» публікує журнал «Березіль», № 3/4, 5/6 за 2012 рік. Автор, журналіст за професією, брав участь у ліквідації наслідків аварії, як офіцер запасу Радянської армії. Листопад – грудень 1986 р. називали «оксамитовим сезоном» тому, що, завдяки героїзму перших ліквідаторів, радіоактивний фон вже був знижений, а також, було не так спекотно...

Всі записки та світлини, які є на сторінках книги, були зроблені саме в той час. «...пережите завжди й міцно триматиме нашу пам'ять у Зоні. Тому, що повернутися таким, яким їхав туди, не вдається нікому».

Повість ще одного свідка тої квітневої трагедії пропонує журнал «Київ», №5 за 2012 рік – «Чорнобиль. Реконструкція болю» **Анатолія Михайленка**.

«Коли кажуть, що 26 квітня 1986 року поділило світ на «до Чорнобиля» і «після Чорнобиля», я дуже добре знаю, про що йдеться. Коли кажуть, що Чорнобиль пройшов через тіло, я відчув це на собі. Коли кажуть, що Чорнобиль пронизав серце, я знаю, що це означає.»

Погляд у майбутнє

Журнал «Київ», №5 за 2012 рік публікує фрагменти з роману **Юрія Щербака «Час великої гри. Фантоми 2079 року»**. Це є продовженням гостросюжетного трилера «Час смертохристів» («Київ», №4/5 за 2011 рік).

На сторінках роману ми знову зможемо спостерігати за пригодами головного героя генерала Гайдука. Поєднання реалізму з гротеском заставляє нас задуматися про майбутнє людства, майбутнє України. Автор розповідає: «У мене постійно виникало відчуття, що я живу неначе у 1912 році, напередодні якихось дуже тривожних, переламних подій для України і світу. Я не думаю, що XXI століття так просто минеться для людства. І чомусь весь час згадуються слова Миколи Бердяєва: «Найстрашніше в утопіях це те, що вони починають справджуватися». Про це роман».

Люди і долі

Новий роман **Валерія Гужви «Джокер»** публікує журнал «Київ», №2 і №3/4 за 2012 рік. Героїв роману доля зводить двічі: в роки становлення України як держави, а потім – через 20 років. Персонажі, незважаючи на непрості часи, ідуть своєю дорогою, кохають і ненавидять, досягають професійних успіхів. Але «жоден гороскоп, жодна ворожба, жодна наукова теорія не пояснить поведінки тієї чи іншої людини, того чи іншого народу. Передбачити майбутнє – одвічна спокуса людства. Спокуса і розчарування. Майбутнє – це таємниця таємниць і нехай би вона мала світлі кольори».

Євген Товстуха, відомий лікар-фітотерапевт, одночасно є і талановитим письменником, автором кількох десятків різножанрових книжок. В №3/4 журналу «Київ» за 2012 рік ви зможете ознайомитися з його літературною майстерністю.

Оповідання та новели Товстухи – про людські долі, кохання, медичні будні і, звичайно, про природу, яка «приносить в наше життя неповторну красу, мить оновлення, вселяє у душу справжню поезію, добро і сонячний настрій!».

Уривок з нового роману **Ірени Роздобудько** «Той, хто не стріляв» ви знайдете на сторінках часопису «Сучасність» №4/6 за 2012 рік.

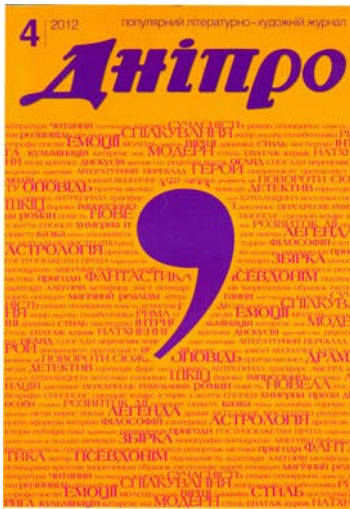
Три випадкові зустрічі: одна – під час параду 9-го Травня, друга – на Майдані часів помаранчевої революції, третя – на пляжі...

Герой роману – молодий спецназівець, який волею долі опинився з протилежного від народу боку паркану.

Триптих **Софії Віннер** «На порозі вічності» («Дзвін», №5/6 за 2012 р.) – це три невеличких оповідання, об'єднанні однією темою: краса та кохання, життя та смерть.

Леонардо да Вінчі, чий геній подолавши смерть, увічнив у малюнку кохану свого друга. Чоловік, який до старості зберіг своє кохання до однієї єдиної жінки. Горе хлопчика, що втратив матір та остався один, в цьому далеко не затишному, світі.

У Вірджинії Вулф – «Місіс Деллоуей», у Оксани Думанської – «Za Wulf». Сама львівська письменниця пише: «Антитезно до Вірджинії Вулф, але взоруючи з неї». Жіночу історію по-українськи читайте в №4, 5, 6 часопису «Дніпро» за 2012 рік.

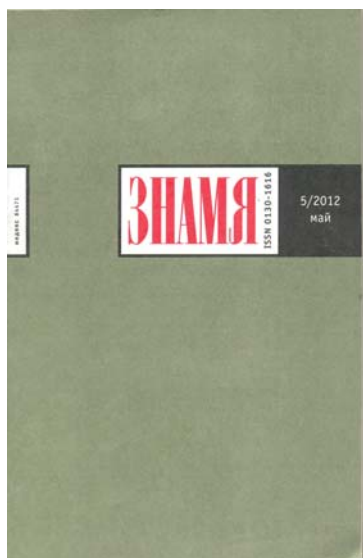

Роман-фельетон Анатолія Кривого «Настольная книга идиота» (Радуга, №3/4 за 2012 год) заставить вас от души посмеяться и задуматься. Вместе с автором вы с улыбкой заглянете в прошлые времена – годы перестройки и лихие 90-е. Узнаете и нынешние, а заглянув на политическую кухню наших лидеров, освежите в памяти последние выборы. Впрочем, совпадения с реальными лицами, конечно же совершенно случайны...

Цикл новелл Володимира Рафеєнко «Лето напролёт» («Знамя», №3 за 2012 год) – это порой грустные, порой весёлые сценки из жизни отдыхающих и местных жителей небольшого курортного посёлка на Косе у моря.

	<p>Ироничная повесть Геннадия Прашкевича «Упячка – 25» («Знамя», №3 за 2012 год) рассказывает о том, как можно сделать буквально из ничего (картина из коровьей лепёшки) карьеру популярного художника. Героиня повести, подруга таланта, с рвением осваивает сие новаторство в искусстве. Действие происходит в Москве, на севере и охватывает период с 60-х по 90-е годы прошлого века.</p>
	<p>Цикл рассказов Юрия Буйды «Бешеная собака любви» («Знамя», №3 за 2012 год) состоит из 5-ти завораживающих историй о всепоглощающей страсти, которая правит миром, кого-то порой превращая в ангела, а кого-то в демона. Действие некоторых рассказов происходит в выдуманном городе Чудове, уже знакомом нам по роману Буйды «Синяя кровь».</p>
	<p>В повести «Шанс» Владимира Холодова этот самый шанс выпадает состарившемуся академику и библиофилу, душа которого волею судьбы в результате столкновения со здоровяком-алкашом переселяется в его молодое тело. Душа же сего асоциального элемента вселяется в дряхлое тело интеллектуала. Эта метаморфоза разительно сказывается на образе жизни обоих. Чем всё это заканчивается, читайте в журнале «Знамя», №4 за 2012 год.</p>

Роман **Алексея Макушинского «Город в долине» («Знамя», №5, 6 за 2012 год)** – история дружбы двух приятелей живущих в непростую эпоху перемен конца XX века. Волею судеб оба оказываются за пределами России.

Главный герой романа, талантливый историк Павел Двигубский, пишет книгу о другом смутном времени в истории России – начале XX века. Писатель умирает, так и не закончив свою повесть. После него остаются рукописи с разными вариантами книги, ни один из которых не устраивал автора.